

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
 в Австро-Угорщині: на щіль рік 16 кор.,
 на пів року 8 кор., на четвер року
 4 кор., на місяць 1 кор. 50 сот.
 в Росії: на щіль рік 8 карбованців, на пів
 року 4 карб.
 в інших державах: на щіль рік 32 фр.,
 на пів року 16 фр.

Передплата на „Буковину“ разом із
тижневником „Руска Рада“
 на щіль рік 18 кор. (агл. 9 рублів або 34 фр.)
 або пів року 9 кор., агл. 4·50 р., або 17 фр.

Поодиноке число 10 сотиців.

БУКОВИНА

Виходить щодо середи, пятниці і неділі.

Вода на польський млин.

Події останніх літ занепокоїли зовсім поважно галицьких Поляків. Визвольний рух українського народу, над яким вони за всяку ціну хотять панувати, проявився з такою елементарною силою, що не давав місця жадним ілюзіям: скоро чи пізніше пута польської гегемонії тріснуту і український народ буде сам своїм господарем на своїй землі. Сенесія академіків з львівського універзитету, хоч реальних користей не принесла, але розбурхала уми і звернула увагу заграниці на українсько-польські відносини; за нею цішли величезні аграрні страйки, які з одного боку розвернули перед съвітом ціле пекло економічної нудзи і визиску українського мужика польським дідичем, а з другого сталися грізним тетемто, що традиційна терпеливість мужика вже вичерпала ся. Потім акція за виборчою реформою запалила щілу країну одним могутнім кличем: „рівного права для пролетаріату, рівного права для українського народу!“, а масове, тенденційне арештовані академіків за борбу на універзитеті та Іх геройське поведіння скомпромітувало до решти польські власті в очах Європи і привело, мабуть, перший раз проти їх волі, подати ся перед непохитностю противника. Нарешті прийшли вибори і вони були найтаким ударом для верховодів плянів Поляків. Вибори виявили не тільки велике по-дієвче освідомлення українських мужицьких мас, їх зрозуміле власного інтересу та безпримірну карність, але що найважливіше — розвіяли польські мрії про мілтон Поляків на українській землі і видвигненем жidівської квестії підкорвали до решти ту одиночку фікційну основу польського верховодства в східній Галичині.

Ні, справді круто приходилося польським верховодам! Перед ними виринуло недобре марево політичних і національних концесій, дальший крок у вкороченю Іх самовладії, а тим самим у визволенню українського народу; крок там більшіший, що його треба було зробити проти власної волі під натиском освідомлених українських мас.

Але „Bog laskaw na Polaki“. В критичному моменті прийшла їм несподівана поміч. Саме тоді, коли боротьба розгоріла ся на добре, зрадницький голос, що досі роздавав ся якою несъмільвою і тревожною, загомівів голосніше: „Ми не хочемо юїків українських

гімназій, ми воліємо польські; не хочемо українського універзитету, ми домагаємо ся російського; не хочемо юїків уступок на річ Українців, бо ми не Українці, ми правдиві Росіянине!“ Чи міг який голос бутти міціший для польсько-шляхотського і всепольського уха? Чи дивно, що вони з спокоєм і нетаємнім вдоволенем прислухувалися російській мові Маркова в парламенті?

Зараз такі польські газети вдалили на те, що ми не можемо домагати ся юїків національних здобутків, поки вони, Поляки, не знати муть, з ким говорити: з Українцями чи Росіянами; ба навіть шеф австрійського правительства натякнув одному з українських послів в звязку з івестією українських постулатів, що Поляки закидають, будьто Українці є національно неозначенім елементом. Розуміється, се-ж таке ясне: поставити проти одних домагання других і шахувати одних другими!

Таким способом на одній дорозі, на дорозі спільнозвитку українського народу війшли ся Поляки і центральне правительство, зависиме від них в галицьких справах, з нашими московофілами! Ся спілка від давна йшла разом, але віколи так явно як тепер. І нам байдуже, чи воно діє ся в порозумінні одних з другими, хоч знаючи ю чесну компанію, можемо припускати, що так; деякі обставини вказують навіть на те, що таке порозуміння справді існує. Воно доказувало би тільки, що московофи не жахають ся в своїй протицарській роботі злукі з нашими найбільшими ворогами, що ми й без того знаємо; фактично сама спільність щіль з'єднує їх до спільної „праці“.

Таким чином українсьтво мусить бороти ся на дія фронти. З одного боку виборювати від Поляків належі нам політичні і національні права, а з другого йти в зараженні московофільським духом околіць і освідомлювати народ національно. А з московофільськими „інтелігентами“ треба поступати так, як поступав завжди кожий народ з своїми Ефільтами.

Промова посла д-ра Кирила Трильовського в державній Раді 22-го липня 1907.

(Дальше).

Се було в червні, хробаки вже були наможили ся в баранячім стерві. Привязаний до дуба настух не маючи навіть вільних рук, дочекав ся тої муки,

Редакція, адміністр. і експедиція „Буковини“
 в Чернівцях ул. Петровича ч. 2.
 Ч. телефону 178.
 Адрес для телегр.: „Буковина — Чернівці“.

Оголошення приймається ся по 20 сот. від стрічки „Надіслане“ по 40 сот. від стрічки. При частіших замовленнях відповідній роботі. Реклама неопечатані вільні від порта. Рукописи звертається редакція лише за поповідомленням застереженiem і залученем належності поштової. В справах редакційних можна уточнити по-розумівати ся що дія від 9—10 рано в 2—3 по. під. крім неділі і суботи.

що хробаки розточиваючи бараняче стерво перенесли ся на вязня і точили його на подобу того скотячого стерва. Серед такої муки, в смроті, голоді, спразд жив цілі три дні, а поки скончав, хробаки вишили йому очі і тими дріками дістали ся до мозку. Читав і про тортури, які завдавали монахи в вязницях съвітії інквізиції в Еспанії, але не пригадую собі, щоб у творі кельонда Льоренте я здібав таке страховище. В дубині в Р. стоїть хрест поставлений під дубом, де згіб той настух такою лютою смертю. Той хрест велів поставити богобойний дідич.

Та сама потвора веліла живцем у муравліску закопати парубка, що викрадав йому мід з пасіки. Та над тим муравліском я не бачив хреста. (Слухайте, слухайте!)

Мої панове! На нещасті сей гарний шляхотський дух, дух погорди до народу і утису, дух безграниції самоволі і зухвалого зневаження закону не останеться в рамках професіонального шляхотства, польських дідичів.

Шляхта, щідуючи за добром приміром графа Голуховського, від другої половини попереднього століття старала ся заповнити всі публичні уряди в Галичині своїми дітьми а устрий державний і країв, збудований на системі куріальний, давав їй відповідні нагороди, також законодатні тіла і автономні влади використовувати до своїх егоїстичних класових цілей.

Вправді заповнюють ся ряди урядників в Галичині також членами середніх станів, що тепер стається в переважній мірі, однак власне найвищі місця в урядах майже виключно резервовані у нас для шляхти; шляхта надає тон сїй скількості урядників, шляхта затримала Іх своїм класовим духом, своює зневажливістю закону і погордою до народу. (Оклики: Так є!)

Тепер можна собі легко пояснити ю „moral insanity“, яка панує в рядах польських посаджаків класів в Галичині. Добродієви товаришеви др. Гросові здавали ся ся поїза зовсім загадочною і несподіваною, ся чудова солідарність, як йде о утиску народу, сей брак скрупулі, коли загрожують ся інтереси посаджаків взагалі а шляхти з'окрема.

Се все, мої панове, основує ся на історичному розвоїві Галичині і в польські письменники, які сей реакційний рис характеру польсько-галицької інтелигенції старають ся тим пояснити, що Галичина загадом у великих і геройських визвольних борбах Поляків взяла лише мінімальну участь, що в Галичині отже досі розпаношає ся шляхотський дух з часів саско-польських королів. А сей час характеризує дуже влучно слідуюча польська приповідка: „Za króla Sasa jedz, rijd i popuszczaj pasa“, значить: під час панування саскіх королів мав вагу висказ: „Ідж, пий і попускай пас“.

Тепер погляньмо, що за овочі викохала ся „Мо-

іан Підгоренко.

МІЖ ЯЛИЦЯМИ.

(Дальше).

Силька була Іх донькою.

Не довго жив Лесько з своєю дружиною. Пережив свою жену. Вона умерла в застужені, полищаючи вому десятілітій донечку.

Так остав ся Лесько знова осамочений, лише менше як передтем. Мала Силька була одиночкою відрадою його болілої душі.

Він плачів І як своє око в голові. Тримались одно другого завсіди, чи де відходили, чи при роботі. Завсіди в неділю йшли молитися на гріб матері. Цвінтар лежав таки оподалік ліса.

Надійшов ранок. Професор відіїзджає. Лесько прощав його дуже сердечно і просить не забувати на Іх. „Скоро маєте лише вільну пору, приїздіть. Привезете нам щось нового та розважите нас в сім глухім заткту“.

Силька Й говорити не могла. Супроводжала його ще довший кавалом дороги.

Стали.

Будь мені здорові Силько, — сказав професор, коли вже час Й було віртатись.

— Іди здоров — і зльози засвітились Й в очах, а руманці так і помокріли.

Професор притулів І до своїх грудей і впавися поцілувати ... думали на коротке розстаннє.

Урвалас жмуток незабудьків, що росли самосівцем в траві по боці дороги, і дала йому зі словами:

— Не забудь!

Вже то так водить ся на съвіті, що немає ніде консеквентності. То, що сьогодні съвіте, дістає ся завтра під ноги; будівлю, яку нині чоловік поставив, годин завтра розвалити, розбити до нащадку, так що і сіди позатирають ся...

Там де сьогодні буйні квіти розцвіли, вже другого дня розпашонілись бодаки та терні. Листі в буйних квітів розвіяли вітер на всі сторони съвіта... Сьогодні тобі весело, легко на души, завтра ж все засмутиться, на душу прийде камін...

Людське серце дає сьогодні тому віру, що завтра вже відпенітись вчера съвітів съвіточів...

Якби була консеквенція між людьми, тоді мабуть і життя стало б веселіше.

Професор Іван Тимофеевич вернув по вакаціях до міста. З собою приніс гарні сногади, і то не лише спогади, але й гарні надії на будучі дні. Спомини ті ввязали ся в особою гарною Сильки тає джерелом надії була та сама Силька.

Він пережив з нею і в них такі погідні дні, такі красні житеві хвиди. Як чудово було сидіти з нею в пасіці і дрохтись, ходити на гуляння по ліску, за ожинами...

Вона научилася від його читати і у вільний час завсіди перечитувала кілька сторінок.

Вакації минули, професори слід буде вертатись в місто. Силька його супроводжала і дала, щоб не забував — незабудьків! Він Іх склав в нотес і носив завсіди коло себе, коло грудей.

З міста посылав Сильці книжок, чим вона най-

більше радувала ся, як се видно з І листів. З батьком своїм, у пасіці, в ліску, з книжками, — і то коли на все позволяє вільний час, — проминали І дні.

Минали дні, місяці, збігали за ними; Силька і професор переписували ся; Іванови Тимофеєвичеви серце радили з безмежною отвертістю писані листи Сильки.

На різдвяні съвіта не приїхав професор до Леся Іванового, бо мусів з важких причин виїхати до своїх рідних.

По съвітах мав богато заняття по професорському званню, брав участь у всіх урядженнях, бував у різних товариствах, забавляв ся... Нові товариські круги, нові знакомства, і що найголовніше — знакомства з красшою частиною роду людського, — якось мимохіть приглушили в їм спомини з пережитих днів, в Леся Іванового побіч Сильки.

Листи до неї стали чимраз рідше приходити. Сьогодні не було часу ізза сего або того, завтра не було контенту, то-що...

На великдень не відвідав також своїх знакомих, бо вже Іх майже призабув... Також була добра нагода „занемінто“ забавитись по міскуму звичаю.

Професор хотів в якім товаристві став пожаданим гостем, ну бо професор, і старі і молоді панни кидали ся йому на груди, добра партня говорили.

Іван Тимофеевич уживав съвіта, немов хотічи вин

ral insanity" польських післядаючих клас в Галичині в теперішності, як проявив ся сей шляхцький дух в теперішності?

Мої нанове, всі параграфи нового виборчого закону, які відносяться специально до Галичини і містять зовсім дивоглядні трохищо не готискові постанови, що іншого в вони як квітесенція шляхцького класового духа і шляхцької нетерпимості?

А се елегантске, каваліреке „польське коло“, чи не в воно майже інкорпорацію єгоєстичної шляхцької політики, яка, щоб досягти своєї єгоєстичної цілі, не страхе ся ані ошуканства, ані обманьства, ані заневаження закону, ба навіть кровопролиття?

Бачимо на польських лавках тут в сій палаті шляхтичів, які самі не знають, з якої причини влаштіво они мучать ся в сих вузких, невигідних лавках.

Тут сидить псевдодемократи (право! право!) жідівського і польського походження, які, як нам др. Левенштайн розкладав дуже реторично, свою першу докторську уважають національну солідарність, самононятно зі шляхтичами як спільнізовані вірмени Абрагамович і Мойса. (Веселість).

Тут сидить демократ др. Малаховський, який свій демократизм демонструє тим, що при съвіточних нарадах одягає ся в шляхцький убір (контуш і жупан) і приносує криву шаблюку, яку, як звісно, демос в Польщі не съмів носити. (Веселість). Думаю, що як він вже ишою і узброєні хотів виявити свій демократизм, то повинен був убрести більш польський сурдат мужицькі взяти в руку косу, бо се буда зброя повставшого польського демосу за часів візвольного героя Косцюшка. (Оклик: Але ми горді на нашу польську національну мошу). А ми любимо мужиків, але не, як вони служать шляхті.

Дальше бачимо на польських лавках збанкровованого демократа Петеленца, який ради любого мандату помагав шляхті знищити першого і найбільш заслуженого польського народовця Дашиньского, дальше освіщеного льва в реверенці П. Сгояловського, звичаєвого русинів Томашевського і пана дра Колішера, який, як неодин з „кола польського“, завдає свій вибір кольосальному „мізові“, про що я буду говорити оціни докладніше. І все ті цанове маєтати про так звану солідарність, що не є нічим іншим, як обопільною асекурацією на мандат і Генштадт. (Дуже слухмо!)

І ся фамозна національна солідарність Праполяків з екс-жидами і екс-вірменами, архашлахтичів з екс-демократами в рівночасно нічим іншим, як впливом і обавленем сеї „Moral insanity“, про яку говорив тут тов. др. Грос, яка находити знова свого батька в шляхцьким дусі занесенім з давніших часів.

(Дальше буде.)

Політичний перегляд.

Німецко-національний союз.

Недавно з вільномудрініх німецьких кругів дали ся чуті голоси критики проти тактики німецко-національного союза. Іменно сей клуб, хоть не заключив фактично союза з християнськими соціалістами, йшов завсідь в минувшій сесії парламентарій рука в руку зі згаданим стороництвом, прогрішуючи ся проти своєї вільномудрінської програми прислужуючи ся обскурантізму. Невдоволене вільномудрініх німецьких кругів

з таким поступованем так званого „Deutsch-nationaler Verband“^у в зовсім оправдане. Князь Аверсперг^у забирає ся в „Deutsch-nat. Korrespondenz“ обороняти тактику свого клубу, кажучи, що австрійська Німеччина, загрожена в виду такої слованської чисельності та так великого соціалдемократичного клубу, мусіла і мусить на дальніше держати ся в парламенті християнських соціалістів, бо вони Німці а всіх Німців є в парламенті 180, з яких 94 належать до клубу християнських соціалістів, 52 до союзу німецко-національного, а прочі розкидані. Тому що обовязком Німців є „Politik für sein deutsches Volk in Oesterreich zu machen“, буде німецко-національний союз і в будущості числити ся з тими числами! Для нас сі політичні заяві цікаві о стілько, що коли б „Німецко-народний союз“ хотів справді придергувати ся програми кн. Аверсперга, то український клуб в парламенті леда чи міг би числити на голоси німецьких „поступових“ клубів, коли вони підуть під команду Людегера та його приятеля Абрагамовича.

Вимоги поліції в Бельфасті.

З якого часу на складах камінного вугілля в Бельфасті в Англії повстали страйк робітників. Страйк сей і з початку мав бурхливий характер, але останніми дніми, коли до того що пристала місцева поліція, страйкарі повели свою справу ще більш остро.

Що ж до поліції, то ірландська поліція вже пе раз жаліла ся на занадто мале жалуване та надсилену працю. І від 24. липня (н. с.) поліцейські скликали були зібрали, але вищий поліцейський чин не дозволив відбутись сим зборам. Тоді поліція не скотіла слухатись приказу начальства і, коли повстала суперечка, накинулись на офіцера і, як кажуть, почали його бити. 28. липня поліція подали заяву про свої домагання, прі чому загрожували страйком, коли їх вимоги не не будуть задоволені. Бельфастські поліцейські, здебільшого ірландські націоналісти — покладають свої надії на поміч поліції іншими городів Ірландії. Правительство про сі події розпочало слідство, а тим часом до міста скликається військо з ірландським командуючим, Гренфелем на чолі.

Страйкарі-робітники, побачивши в розроках між поліціями піддержу, зачали ламати повозки, на яких возять вугілля з вакзалу до фабрик, і взагалі припинили підвоз вугілля. Через те деякі фабрики на якійсь час мусили зачинитись.

Автомобілем з Пекіну до Парижа.

Перегони самоїздів (автомобілів) з Пекіна до Парижа! Хоч як се дивно виглядає — та дійсно розпочали ся вони ще 10. червня с. р. Взяли в них участь пп. Кормі, Кодар, князь Сципіон Боргезе, Кальоні і Пон. Може ті перегони і були спричинені головно жадобою спортивої новості та голосної слави, все ж таки признали треба, що можуть вони принести і реальні користі, скоро лиши досвідів подорожніх буде можна використати в комуникаційних цілях. Зразу сими перегонами інтересувалися ся майже виключно самі спортивці, та згодом, в міру того, як появлялися в газетах звіти специальних кореспондентів, котрі в подорожі брали також участь, заинтересувала ся ними ціла Європа. І дійсно цікаві є ті звіти, із яких описує країни, котрими подорожні перебували і пригод, котрі переживали.

— Мамця щось мають в вами говорити, — каже панна одного разу.

— Зі мною? — запитав здивовано.

— Так — і на то увійшла з поважним лицем пані советничка, немов змовились, щоб в дану хвилю зробити на професора облаву і заняті його штурмом.

Спершу ще йм рот якось не складав ся. Все що ся ніби говорило ся, таке, що навіть і самі не розуміли. Здає ся, що присутність доньки путала матері язик. По хвилі панна відійшла.

— Пане професор — зачала советничка — я маю з вами поговорити кілька важливих слів.

— Прошу, пані добродійко, я готов все вислухати.

— Отже говорім отверто, бо такі справи, вимагають раз рішучости. Я хотіла би з вами балакати про свою доньку молодшу, ви у нас вже роками будете, отже як ви собі справу представляєте?

— Справу? — замітив професор, зробивши таку здивовану місі, немовби й слівця не поняв.

— А так, справу з моєю донькою — сказала скоро і рішучо советничка. Чи.. чи думаете поважно, чи гадаете остати в нашій родині, чи.. чи думаете заручитись, оженитись з моєю донькою, чи то лише така розривка в вас?

— Заручитись? оженитись? ні! я на се не думав, а так приходив до вас, бо кликано мене. Але заручитись, оженитись з вашою донькою? ну, вибачайте, пані добродійко, але я на таку комедію не сподівав ся.

— Се у вас комедія? Прощуж я вас, се образа моєго дому, моєго роду! О пане, я від вас сего ніколи не сподівалась, Геленю, ходи сюда, скоріше, почуш, що твій наречений тобі віде.

— Тут влетіла як шалена, немов би що горіло, — панна Гелена і давай тепер обійком з мамою обрабатити професора.

— Ви до нас цілі роки ходили, наїльсите ся,

Подорож Хінами аж до Монголії представляла великі труднощі і небезпека. З великим трудом по дорожні сюди заїхали. Ще більші труди чекали їх в подорожі через Монголію. Гори представляли ся Ім на перший погляд, як би який потрійний мур, котрого годі перебути, дорогу перетинали ріки, на котрих мости були по більші часті порозівлювані, різнини покріти були грубою верстовою піску. Хоч то одно було добре, що монгольське населене поводило ся супроти подорожніх дуже прямозн. Монголії радо приносили їм води, цікаво оглядали самоїзді та ще цікавіше розпитували, відки і куди їдуть. Деякі з них були переконані, що десь під сподом самоїзда є сковані коні, котрі його тягнуть. Дороги понад ріками були часто дуже вузкі і стрімкі, так, що вже нераз подорожнім не ставало відваги їхати далі. Серед великих трудів доїхали подорожні до Старого Калгану. Автомобіль князя Боргеза, „Itala“ лишив далеко за собою всі прочі самоїзді і з Калгану пустився через пустиню Гоббі до Ургі. Терен до їзди мали прегарний, так, що могли робити 90 кілометрів на годину! Стада газель і антиль зі страхом розбегалися на всі боки перед невиданим чудовищем, а монгольські їздці, котріх часами на дорозі стрічали, на дармо силувались дігнати їх на своїх конях. По більші часті огортали подорожніх страшна самота пустині, і одностайність овиду. На сотки кілометрів в'около були вони самі — самісінькі. Лиш де-не-де збілі кости верблів значили дорогу караван серед пустині. На часі від часу до часу находили подорожні жерела води, котрою могли угасити спрагу. Найбільше дала ся їм в знаки зміни температури: в день їхали як в розпаленій печі, в ночі ж доскулювало їм незвичайне зимно. В Ургі відвідали подорожні „малого божка“. Бо Монголія має двох божків: „великого“ в Лиссі і „малого“ в Ургі. Палата малого божка находитися си 6 км. від Ургі. Є вона окружена товстою службі і вірних та громадами великих, лютих пісів. На жадіє божка могли подорожні пригнати перед його палату. Коли приїхали, вийшов божок в окруженні своєї дружини, убраної в червоні ризи і став наоколо обходити самоїзд та приглядатись йому. Вкінці вільв одному з своєї дружини, щоби вів до самоїзду. Коли самоїзд рушив, бідачиско аж побільш, а радше ще більше пожовів від страху. Подорожні відвідав в Ургі також губернатор в супроводі своїх живінів і просив, щоби його трохи провістив самізdom. Убраний в съвіточний стрій усів маєстично до воза, о котрім думав, що то якийсь магічний прилад. Коли самоїзд розігнав ся, довга його коса від сильного продуву виправилася наче багіт а з усіх закутків позискачували монгольські їздці, живніри та слуги, стараючись дорівнати в бігу самоїзду і утворити бандерю супроводжаючу губернатора. Та на дурно: вскорі лишилися далеко по заду. З Ургі рушили подорожні на північ і дія 25. червня перехали монгольско-сібірську границю та пустись до Кіахти. Через Сібір дорога була ще тяжша. Самоїзд западав по осі в болота та багна і нераз треба їх було на плечах Монголів переносити. Серед острих вітрів та зимніх дощів, що ріки заміювали в багністі озера, подорожні лиці з великою трудом могли посуватись наперед. Болото і намул, котрій викидали колеса, покривали лиці, руки і одіж подорожніх. Нераз мусили вони робити собі штучену дорогу накладаючи на болото галузі та ріща. Взагалі сібірські гостині дуже занедбані і се дуже утруднювали дорогу. Мости на ріках посередині, під тягарем автомобілів тріщали

на підлісисте ся завсіда, забавлялися, мали розривку. Що ви собі представляєте! Ми віддали ся, ми робили собі надії, що то все вже дармо не піде, а тенер ви нам фігі волоску показуєте.

— Мене хотів поручник — кричить панна Гелена, — плакав за мною, вмирав за мною, але я ні!

— Але ж прошу я вас, успокійтесь, ви може робили собі надії, панно Гелено, але я вам не давав почину до них, я вам ніколи не спімнув і слівцем, що я вас.. коли вже так говорить ся, візьму. Я від вас не вимагав ніколи вірності, ви могли її кому іншому присягати. Я буваючи у вас єв, цив, але все то робив із респекту до вашого дому, бо бояв ся, щоб не образились. Пані, я професор, маю свій гриш, я вашого не хочу, зрахуйте, що я єв та вицв, за те вам заплачу — також рішучим тоном сказав зі своєї сторони професор.

Та тут посипали ся на його голову мов гради куль з уст обох жінок. Його не допустили й слівчика сказати, наговорили пів кірца меленої полови — класичне казане. До сварки жінкинні найздатніші, нема що мушинам на сім полі з ними мірятись. Від коли сівіт, стало се виключно резервованим полем жінок. Одна стара, беззуба баба потрафить сто мушин перекрічати.

Однокою дорогою для професора було відійти. Скоро вхопив капелюх і поздоровивши з обома жінками, вийшов. Пані советничка не хотіла дати йому руки, а панна Гелена подала; сердега, вона певно думала ще, що він може наверне ся на добру дорогу, під враженiem такого чудесного казаня, вернє ся і впаде до ніг та стане благати о прощенні.

Але Іван Тимофієвич не вернув ся.

— — — — —
— — — — —
(Конець буде.)

і погинали ся. Тому мусіли подорожні дуже часто розбирати самоїзді і частими перетягати через ріку. Від ріки Джіди почавши, позволяв їм губернатор ужити залізничних мостів до переїзду.

За Іркутським терен показав си вже ліній. Можна було робити 30 км. на годину. За те зимою доскулювало їм. Та за Нижнім Утенським знов дорога погіршила ся в насідок дощів, зимного вітру і страшного болота. За Канським дорога представляла одно безмежне багно. Болото з колеєв залітало в очі з хмарі комарів немилосерно подорожніх кусали. З Омека знов дорога попривасла. Під час переїзду степом мотор так розігрів ся, що від нього запалила ся трава, которая попачкалась м'якими рами самоїзди. Ледви огонь угадешено.

Серед різних пригод, серед великих трудів, дістався вікінги кн. Боргезе на своєму самоїзді до європейської Росії. Тамтого тижня був вже кн. Боргезе в Петербурзі. Його приїздови приглядалися товни народу. Подорожні оторвали так, що лиця їх набрали мідяної краски. Всі були одіті в скіравні плащі і покриті трубою верстовою болота. Цікаві елементи спостережени кн. Боргезе. Ото уважає він селян з європейської Росії менше культурними від мешканців Сибіру. В європейській Росії стрічав ся кн. Боргезе з байдужністю а павіть з ворожим настроем. Під Нижнім Новгородом обкідано його камінем. В Казані за те, що ушкодили трохи нову дорогу, вели їм інженер заплатити 600 рублів відшкодування. В Сибіру від населення дізналися подорожні всходи помочи.

Тепер мав кн. Боргезе станути вже в Верліні а з відс поїде до Парижа.

НОВИНКИ.

Чернівці, 8. серпня 1907.

Наспіла до нас сумна вістка, що дnia 6. серпня зійшов з сего съвіта

о. Ерофей Федорович,

гр-пр. протоієрей в Ревні.

Покійний належав до тих діячів, що в великий мірі причинили ся до просвітного розвитку нашого народу на Буковині. Яко душпастир в Валяви і Ревні занимав ся Покійний широ справою тверезості і подвигнення музицтва, а в національнім і політичнім житю брав живу участь. Був одним з членів основателів „Народного Дому“, головою товариства „Руских съвіщників“ і діяльним членом майже всіх буковинських руских товариств. З молодечим жаром інтересував ся завсіди поступом української ідеї, радів кождим успіхом і смутив ся кождою невдачею, яка нас стрічала в житю. Праведний характер і благородна душа Покійного з'єднували юному, симпатию у всіх кругах, а вістку про його смерть прияли всі з правдивим, ширим жалем.

Вічна пам'ять Тобі, щирій Труженнику, земля первом Твоїм тлінним останкам!

Похорони відбудуться в Ревні, дnia 9. серпня о год. 10 рано.

Іменовані шпитальних лікарів. Виділ краєвий іменував: секундарів д-ра Іоакімова прімарієм для краєвого шпиталю в Кімполюнгу, д-ра Кешмана, д-ра Герцберга прімаріями для Радівця, а д-ра Папа для Сучави. Др. Шпербер іменуваний секундарієм для Сучави.

Відзначене. Міністерство освіти надав п. Николаєви Спікулові з нагоди его резигнації зі становиска шкільного інспектора за його довголітну визначну діяльність на посаді шкільництва титул директора.

Іменовані повітового інспектора. „Wiener Zeitung“ доносить: Міністерство освіти іменував над-учителя з Ширівців доляшніх Василя Продана повітовим інспектором для шкільного повіту Задстави до кінця біжучої періоду функцій. Повітовий інспектор в Заставні Олександер Кучинський зістав іменованій повітовим інспектором для українських шкіл черновецького заміського повіту.

Аванс. Професор в тутешній гр. ор. реальній школі Віктор Олінський одержав VIII. рангу, а учитель школи вправ в Чернівцях Іван Бощняк, Николай Жукан, Николай Тарасевич, Юрій Жаковський і учительські школи вправ Ема Соколов, Людмила Тарабанович і Гелена Никич та одержали IX. рангу.

Народне съвіто в Мігові. День 4. серпня с. р. був торжественным днем для громади Мігова. Згаданого дня посвячено угорлий камень під будову „Нар. Дому“. Посвячення доконали місц парох Давид Мунтін, лукашевський парох Ст. Маланчук і бергомітський парох Д. Уреулак. З Черновець прибув на се съвіто отаман „Союза Січі“ п. др. Т. Галін, а крім місце вої „Січі“ взяли участь доокрестні „Січі“, себі: Лукашевська, Бергомітська і Медзіньска. Всіх учасників було поверх тисячі. Цілу заслуగу около згаданого діла треба приписати виключно місц пару. М. Данчулов, який помимо великих трудностей з'умів нараді так з'організувати, що сей виявив подиву гідну жертвовлю любові, жертвуючи з цілого серпа по 5, 12, 20, ба навіть 50 корон на будучу народну съвітиню.

Крім жертвовлювності громадян причинили ся до сего діла і інші д-брди. І так жертвував пан посол Николай Василько 50 К, а маршалок краєвий барон Василько подарував майже все дерево на будову. Крім того дарували більшу скількість матеріялу місцеві ділчи Марія Вехслер і Ізко Френкель. По посвяченю угорлиого каменя промовляли дуже широ до народу о. Маланчук, др. Галін, надуц. Данчул, уч. Загороднюк і інші. По съвіто удали ся всі інтелігенти, числом яких 20, до гостинного дому п. надуц. Данчула, де серед найкрашої забави і тоастів пробули до пізної ночі. — Участник.

Демонстраційні віча в Галичині. В послідніх дінях відбулися в Галичині більші віча в Соколівці, Бучачі і Стрию, які так знаменно випали, що їх треба уважати величавими політичними маніфестаціями. Особливістю величавістю відзначилися народні збори в Стрию, скликані посолом Олесницким в минувшій піділі. Вічевики зійшли ся в так великім чиселі, що сали „Народного Дому“ і побічні убікації були битком набиті, а богато виборців, не найшовши місця, мусіли з жалем відійти. Посол Олесницький здав справовдане з своєї посольської діяльності, обговорив акцію цілого українського клубу, згідно його секцій, а та тож представив плян дальшої праці клубу, який потім буде держати ся в опозиції, доки не вибере належних прав рускому народові. Коли бесідник згадав про пн. Маркова і Глобовицького, сали затрясля ся від могучих скликів обурені і протестів. Задунали голоси на адресу Маркова: „Зрадник! Хрун! Запроданець! Навіть скот, звірина шанує свою матір, а він плює на се слово, яким говорив його батько, якого учила його матір! Москаль з Грушова! Проч з ним! Проч з зрадниками!“ В дискусії над справовданем послав забрав слово господар Яким Маркус і ударив з цілою силою на московщину. Бесідник говорив, що о. Давидяк, з котрим і за котрого бороли ся тільки літ, не съміє виступити з руского клубу. Вінці принято три резолюції. В першій висказано послови д-ру Олесницькому і цілому українському клубові дівіре, друга підтвірє поведене зрадників Маркова і Глобовицького а третя завизнає послову о. Давидяка остати на дальші в українському клубі. Мимотого доносять „Галичани“ в ч. 165, що і о. Давидяк пішов слідами Маркова, Куриловичів і Королів.

Оголошене. Пригадує ся отсім, що місце настоєтелька в дівочім інтернаті товариства „Рускої православної шляхти на Буковині“ має бути незадовго обсаджене. Подана треба передавати конс. ради. Мелетій Галіпов.

Німці в Галичині почивають організувати ся. Як доносять „Bukowiner Nachrichten“, в усіх німецьких кольоній приходить обітниця приступленя до союзу Німців християн, а велике заинтересоване до сего діла позволяє надіяти ся значних успіхів. Ми можемо тілько радіти, що німецькі кольонії в Галичині, які до тепер бували попайбільше підпорукою польсько-шляхецького режиму, прокидають ся і організують. Ми падемо ся, що від тепер вони стануть поступовим чинником та союзником демократичних партій в тім нещасливім краю. Як можна сподівати ся, і вони стріпуться в своїй організаційній праці з перенонами з польського боку. Початок навіть вже зроблено. „Bukowiner Nachrichten“ доносять, що стрицький староста ославлений Бобжинський вченив ся одного слова в запрошеню на нараду в справі засновання німецької райбайзенки і залишає збори, заавіюючи комітетові, що Німці задумують супроти Поляків якусь революційну акцію, а засноване райбайзенки має служити їм тілько заслоною. Сей факт подає згадана газета як нечуване порушене закона, мабуть не знаючи, що се в Галичині така щоденна дібниця, про яку там люди відвікли й згадувати. Там діють ся не такі річи.

Організатор погромів і злодій. „Союз руского народу“ виключив з своєї організації звісного організатора погромів Крушевського. Крушевський здефравував, по народному: украв 100.000 рублів, інші телеграми подають суму 300.000 рублів. Звісно, що сей панський злодій був одним з „красивих“ людей правців в другій державній Думі.

Катастрофа на залізниці у Франції. Минувшої неділі стала ся на шляху залізниці межі Анже в Порді в саме півднєве катастрофа. Поїзд, що вийшов був з Анже о 11 год. 29 м. до Порді, в'їзджаючи на міст на ріці Льоарі впав до ріки. Поїзд розбив по-руче моста, а локомотива, тендера і слідуючий за ним вагон пасажирів впав до ріки. У вагоні було, о скілько знає ся, 50 пасажирів і анті один з них не виratував ся. До вечора видобуто 12 страшно по-кашчених трупів. О скілько досі звістно, причиною катастрофи було не то, що поїзд вискочив із шин, але то що залізний міст на ріці, которая в тім місці є дуже широка, по часті завалив ся. Коли через

цей міст, що має назву пірамідового (Pont de la Pyramide), перебізив поїзд, міст нараз під тягаром поїзду завалив ся і машина, тендера, віз пакуніковий і один віз з пасажирами впали до води, а прочі вагони задержали ся саме перед отвором в мості. Многі пасажири, в наслідок того, що вагони нагло вдарили один об другого, покалічилася і почали втікати. Вагон особовий третьої класи щез зараз під водою і всі пасажири утопили ся. Машиніст і старший кондуктор виratували ся пливанем. З Анже завізано зараз на поміц дві компанії залізничного полку, котрі під проводом генерала бригади забрали ся зараз до роботи. Льоара есть в тім місці на 4 метри глибока. Показало ся, що локомотива лежить боком на дні ріки, а над нею труп тонника, котрій не міг виratувати ся. Та й віз особовий, щільний потогощений, лежить боком на дні. Добуване трупів їде дуже нишіво. Досі видобуто ледви відканаць трупів. — Анже є столицею французького департаменту Мен-е-Льоар і лежить над рікою Мен саме перед єї устем до Льоара. Місто має 90.000 жителів, котрі займаються фабрикацією полотна, вовнивих матерій, металевих товарів і т. п. В охрестності міста знаходяться великі городи торговельні. Поятіє є столицею департаменту Віен і лежить на південний схід від Анже. Місто се має близько 60.000 жителів і займає ся головно торговлею вина і насління.

Оголошене. Наша редакція одержала отсе письмо з просьбою о поміщенні:

„Вписи учнів до приготовлюючої I. і II. класи прив. жіночої гімназії СС. Василіянок у Львові відбудуться в дінях від 30. серпня до 2. вересня в год. від 8⁰⁰ до 12⁰⁰ і від 3⁰⁰ до 6⁰⁰ в канцелярії школи, що буде місцем зійтні при ул. Длугоща ч. 17, в більшім домі. До впису цовинна явити ся учніци особисто, в товаристві батька, матери або опікуна, або домашнього надзвірателя, і має пристежити з собою: а) съвідоцтво шкільне з послідного півроку; б) дві точно вписані вписові карти і в) письменну декларацію родичів, згідно опікунів що до точного складання оплати. При вписі заявляє учніци, яких надовізкових предметів хоче учити ся (язик польський, предмет згідно — обов'язковий, без окремої оплати). Гімнастика, ручні роботи і спів, предмети надовізкові, 1 К місця за кождий предмет. Учніци, що в перше вписує ся до гімназії, має пристежити з собою: а) метрикою уродження, б) съвідоцтвом защеленої віспі в посереднім році, згідно з ревакцинації; в) съвідоцтвом та ревакцинації; в) съвідоцтвом тої школи, до котрої ходила передше, крім кандидаток до приготовлюючої I. класи, які котра учила ся народну школу при вітальні, і г) письменною декларацією родичів, згідно опікунів що до точного складання оплати. Кожда учніца платить при вписі 5 К, а ново вступаюча до закладу 10 К вписової такси. За науку обов'язкових предметів платить родичі, згідно опікуни доходчих учніци I. і II. класи по 20 К, а приготовлюючої по 5 К місця в гори, найдальше до дні 5. кождого місяця. Інтернати СС. Василіянок тої оплати не складають, зате платить в інтернаті за удержане після регуляміну інтернату. Іспити поправчі відбудуться в дінях 1. і 2. вересня, вступні до приготовлюючої і третої класи 3. вересня, а до другої класи між 5. і 15. вересня. Учніци, що мають скінчену I. і це альну або реальну класу, потребують при переході до II. класи гімназіальної доповісти іспит ліп з латинського язика. Приватні іспити за II. піврік I. класи можна здавати по феріях лише за окремим дозволом ц. к. Ради шкільної краєвої, о котрій мають постарати ся інтересовані самі. До приватних вступних іспитів до II. класи треба згадувати ся в дирекції два дні перед іспитом. Що тикає ся поміщення учніци, то порядно буде би їм мешкати в інтернаті СС. Василіянок, що на сей рік значно розширюється. Той інтернат відложений поміж гарними і великими городами і уладжений таї ведений таї, що відновідає виснові всім вимогам гікени таї реальні-морального і до інтелігентного поведеня в житю ведучого вихованця. Однак вільно також учніциам мешкати в інших інтернатах або на приватних станціях, котрі дають повну поруку належитого домашнього нагляду над учніциами. Зі зголосинами до гімназії а не менше до інституту СС. Василіянок належить співигти ся, бо вже до тепер зголосило ся досить кандидаток, до інтернату приймає ся також учніци інших ціків, в класах же гімназії понад 35 учніци помістити годі. Шкільний рік 1907/8 отварає ся торжественним

Ціна оголошень за одноразове їх поміщення: Ціла сторона 80 К., $\frac{1}{4}$ сторони 60 К., $\frac{1}{2}$ стор. 40 К., $\frac{1}{4}$ стор. 20 К., $\frac{1}{8}$ сторони 10 К., $\frac{1}{16}$ сторони 5 К., $\frac{1}{32}$ сторони 2 К. 50 с. — Анонси обчислюються після обему місяця не після малого тексту.

ОГОЛОШЕНЯ.За рубрики: Надіслане і Ого-
лошення редакція не відповідає.

При кількаразових або при річних замовленнях, значний спуст.

Дрібні Оголошення малим друком (petit), числиться по 4 с. від слова.

Належитості за анонси марками поштовими не приймається.

УЧЕНИКА

прийме зараз друкарня „Рускої Ради“
Вимоги: укінчене І. кл. гімназ., сувідоство
лікарське, укінченний 14 рік життя, знане
руський языкка.

153 (-) 15/7

Найлучше і вже випробоване
средство наревматизму єсть

NERVOL

„Назва право забезпечена“
аптикура др. Ю. Францоза

в Тернополі.

Се є відмінне усмирююче средство до
натирания против всяких ревматичних
болів, простуження, ломані кости, плечі,
гістіца і нервових недуг. Прощу уважати
на напис „Nervol“ і не приймати ніяких „Нервотонів“.

Ціна фляконів 80 сот. 10 фляконів (фля-
шонок) 8 кор. з оплатою і опакуванем.
Тисячі листів з подякою. — Висилка
2 рази денно до всіх країв.

В Чернівцях на складі у Шміда
і Фонтіна. (—)

Найліпші і найдешевші машини рільничі
дістанете лешень у

СТЕФАНА ГАЇНИ

Чернівці, Ринок 10.

Великий склад машин рільничих з перворядної
фірми**УМРАТ і Спілка у ПРАЗІ.**

Знамениті плуги легкі і тяжкі, сіварки, борони,
ріжнородні молотильки, қіратові і парові як також
млинки до чищення збіжжя.

Ілюстровані ціниники висилкає даром.
Головний доставець ц. к. ради культури краєвою.

(Steckenpferd-Lilienmilchseife)
МОЛОЧНЕ МИЛО З ЛЕЛІІ,

Бергмана і С-ки в Дрезні і Тешині над Ельбою

після одержуваних щоденно писем з призаманем, є і остане ся із
всіх медичних між найупішішими, проти сонячних випрямів
на шкірі, як також служить до одержання і паскана сльозової мля-
кої і рожевої цері. — Штука 80 сот. у всіх дрогеріях, складах
перфум і торгових міла. 44 (32—50) п.

Голов. склад у Шміда і Фонтіна Чернівці, ул. Головна.
(Enzenberg-Haustrasse)

Г. ФАНДЕР

усувач нагітків

Чернівці, улиця Руска ч. 8.

Друкарня „Рускої Ради“ в Чернівцях

на складі

Книги і друк для Каси райфайзенських.

СКЛАД ТОВАРІВ В. БАЛЬТИНЕСТРА МОЛОДШОГО

Чернівці, улиця Головна-Енценберга ч. 3.

Телефон ч. 301.

Самостійний склад з д. к.

надвірних фабрик а іменно:

Рік заложення 1873.

Фабрики обуви: Антона Чапека у Відні, Ф. Л. Попера
в Хрудімі.

фабрики капелюхів: I. Генрика Іти у Відні, Осипа

Шіхера і Синів в Граду.

Товари з альпаки і хіньского срібла В. Бахмана і Спілки у Відні.

Зніжені ціни всіх літніх артикулів, іменно: Парасольки від сонця, соломкових і легких фільцових капелюхів, шапок, літного біла, дамських поясків, рукавичок, убрань діточих, краваток, сорочки для туристів і поясів, літніх камізельок і т. п.

Найбільший вибір туркаєвих і заграницьких фабрикатів:

Капелюхи для дам, панів, хлопців і дітей. — Шапки для дам, панів, хлопців і дітей. — Сорочки для панів і хлопців. — Ковініри і маншети. — Панчохи і шкарпетки для панів панів і дітей. — Хусточки до носа для панів і панів. — Рукавички для панів і панів. — Убраня і жакети для дітей. — Черевики для дам, панів хлопців і дітей. — Пізчевики для дам, панів, хлопців і дітей. — Сандалки Кнайпа для дам, панів, хлопців і дітей. — Домові черевики для дам, панів, хлопців і дітей. — Ремінці до подорожі, до польовання, ручні куфи, в окові Меддера, валзи, пуделка на капелюхи. — Імитовані валзи з оковом Меддера і пуделка на капелюхи. — Такі самі валзи обтігні шкірою на підошви. — Кошички до подорожі „Моравія“ в патентованими замками. — Ташки, куфи і нещесарі до подорожі. — Пізди, парасольки, футерали до подорожі. — Куфи і ташки легкі до подорожі ріжного рода. — Підушки і коди до подорожі. — Кошички до подорожі на начине, шкіло і бляшане начине. — Перфуми, мила, щітки до річів, і зубів. — Револьвери, рушниці і всяка амуніція.

Замовлення з провінції залагоджуються ся сейчас.

Видав товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні товариства „Руска Рада“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.

За редакцію віповідає: Віктор Строй.

Канцелярії перед поштом від 8 до 2 год.